

[Ivar Nørgaard]

nent foretagende og så anden virksomhed. Jeg synes, det er med til at skabe mangel på tryghed, og derfor synes jeg, finansministeren burde drøfte det med de ansatte.

Det forekommer mig, at vi i denne debat har nærmet synspunkterne til hinanden så langt, at det kun er de meget ekstreme partier her i folketinget – og dér konstaterer jeg til min overraskelse, at de såkaldte frie demokrater er endnu mere reaktionære end fremskridtspartiet; jeg var ikke klar over, at det var et parti, der lå til højre for fremskridtspartiet, men det opdagede jeg ved ordførtalen fra hr. Maisted i dag – der hverken kan gå ind for en modernisering eller gå ind for, at man over samarbejdsudvalg og forhandlingsberettigede organisationer forhandler om modernisering, hvorimod alle andre har nogenlunde den samme fornuftige holdning til det. Det har fået mig til at gå rundt og spørge ordførerne, om vi dog ikke kunne enes om en fælles dagsorden, og det er vi blevet enige om. Jeg vil derfor gerne på socialdemokratiets, det konservative folkepartis, venstres, SFs, det radikale venstres, CDs og kristeligt folkepartis vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget opfordrer regeringen til at give de ansatte i staten mulighed for at være medbestemmende ved moderniseringsprogrammets tilrettelæggelse og udformning gennem drøftelser med de forhandlingsberettigede organisationer og i alle statens samarbejdsudvalg, hvor regeringen skal fremlægge de nødvendige oplysninger om moderniseringsprogrammets omfang og karakter, og sikre, at alle menneskelige og tekniske problemer, som moderniseringsprogrammet giver anledning til, inddrages i drøftelserne, samt at tilgodese medarbejdernes behov for tryghed,

går tinget over til næste sag på dagsordenen.«

Jeg skal lige tilføje, at de sidste linjer i denne dagsorden dækker indholdet af den eksisterende samarbejdsudvalgsaftale.

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette dagsordensforslag indgår nu i forhandlingen.

Carsten Andersen (SF):

Jeg skal dels knytte nogle kommentarer til debatten, dels vil jeg da godt hilse hr. Ivar Nørgaards forslag velkomment og takke for hr. Ivar Nørgaards indsats samt på den baggrund tage det af mig tidligere fremsatte dagsordensforslag tilbage, sådan at det af hr. Ivar Nørgaard og de øvrige partier fremsatte forslag kan nyde fremme.

Jeg synes, at debatten har haft nogle meget kraftige røde tråde i synspunkterne på regeringens moderniseringsprogram og partiernes holdning til det. Det har været helt klart fra alle partier, at der har været enighed om, at moderniseringen ikke kan gennemføres uden om personalet, lige så vel som det også har været klart, at organisationerne har en væsentlig betydning. Jeg tror, det var hr. Fogh Rasmussen, som udtalte, at det er organisationerne, der har et ansvar for, at moderniseringsprogrammet kan gennemføres, og hr. Fogh Rasmussen kom også med en opfordring til, at organisationerne gik ind for en modernisering af sig selv og gik ind for en nytænkning i stedet for at fastholde skranker. Jeg vil dog godt have lov til at sige til hr. Fogh Rasmussen, at det er altså ikke organisationerne, der har været imod moderniseringsprogrammet. Jeg har ikke læst i noget fagblad, at der er nogen organisation, der har sagt nej til moderniseringsprogrammet, lige så vel som jeg stadig væk finder det væsentligt og betydningsfuldt, at vi kommer i gang med en modernisering af den offentlige sektor.

Men det, der er problemet, som vi også har fået fat i i dagsordensforslaget her, er jo, at man ikke har villet lytte, når organisationerne pegede på konsekvenserne af moderniseringen og de dermed følgende rationaliseringsforslag. Her synes jeg, der er sket en lille drejning her i salen, idet man har erkendt organisationernes betydning og nu også vil medinddrage dem i moderniseringsprogrammet. Det har også været gennemgående, at regeringen har intentioner om at samarbejde, og det synes jeg er rart at høre, men vi er ligesom kommet en lille smule på tværs af hinanden med hensyn til, hvordan man samarbejder. Det, jeg har sagt, er, at man ikke samarbejdede med folkene på gulvet, dem, der skubbede på kosten, dem, der skubbede på kuglepennen. Det var ikke dem, man